

proinde cum antistes totius urbis salutationibus occupatus conueniri non posset, postridie Dominici natalis, noctu aditus ad eum patuit. Sed ubi sensit de Complutensibus agi, vultum mutat, & illorum crimen multis verbis exaggerat: & ignorant (inquit) miseri isti quo cum litigent? existimant enim ab inferis Fonsecam, aut Taueram reuixisse, quorum altero stolidè clemente, altero timidè prouido pro libidine sua abutebantur? Qui deprecabantur, ne se torrenti opponerent, tantum orare se dicebant, ut sibi & medico quem Siliceus vellet, vinctos liceret adire: ne homines id ætatis, negligentia perirent: & ipse non tam emendare voluisse, quàm interimere videri posset. His verbis commoueri visus est, & literas ad carceris custodem dat, quibus iubet ut Osogueræ medico, & Aluaro Gomecio, liceret vinctos Complutenses visere. Postea huius medici relatione, & multorum precibus factum est, ut Toletum in mitiorem custodiam adducerentur: è qua tamen dimissi non sunt, donec per tertias senatus regij literas, ut id faceret Siliceus est iussus, & coactus. Sed cum ex iuris præscripto id per moras quasdam, & dierum interpositiones fieret, ab extremo Decembri ad calend. vsque Maias, non sine multis impensis & molestijs eorum qui asseruabantur, tempus est protractum. Post horum in academiam reditum, accidit ut aliquot adolescentes è nostra academia, scholasticum eorum amicum, è vinculis in quibus à Complutensi præfecto tenebatur, eriperint. Factum id fuit carceris postibus effractis: vnde omnes simul custodiae fugerunt. Erat tunc Siliceus rebus Toletanis, quæ multum negotij & odij crearunt, occupatissimus. Quare Complutum conquistorem regium mittendum curauit, qui ea de re in academiæ ciues seuerè animaduerneret. Ob hanc causam, eo anno graue damnum studia passa sunt, scholasticis conquistoris metu maturè ad parentes in patriam discedentibus. Tunc antistes intellexit, frustra huiusmodi regio iudices ad eos mitti, qui nihil priuatarum facultatum, præter libros aliquot, & vrceolos, curtamq; aliam supellectilem studiorum gratia possident: qua contempta, facilè solum vertunt, nullis focis aut liberis relictis. Quin & populus ipse Complutensis oppido vacuo, non mediocrem iacturam fecit. Longè diuersa quàm cum alijs præsulibus ratione, academia cum Siliceo contendebat: illi enim academiæ principatum curabant sibi asserere, ut euerterent: sed Siliceo ad alias res perficiendas

Toleti

Toleti intento, pœnam de scholasticis & Academiae patribus quoquo modo sumere, sat erat. Complutenſes verò cum tam pertinaci animi conatu rebus Toletanis incumbentem viderent, neque se facile ab ijs explicaturum crederent, & inſuper apud regium Senatum aliquorum odijs laborare intelligerent, noluerunt optimam occaſionem prætermittere: ſed quod nunquam in animum ſub alijs præſulibus olim induxerant, de Duumiris ad cauſas cognoscendas, more per Antiftites abolito reducendis, qui ex iſſis ciuibus creari ſolebant, & de hoſpitijs Pontificiæ familię denegandis, de que Ianuarijs ſtrennis non dandis, apud regium Senatum contra Siliceum poſtularunt, & omnia ad vnum obtinuerunt. Qua de cauſa Siliceus grauiter offenſus, Compluti comoda & authoritatem, ratione ſagaciter excogitata, imminuit. Nam conuocatis ad ſe vicorum Compluto ſubiectorum ditioribus agricolis, vt ius municipiorum apud regium Senatum conſequerentur, effecit, magno Compluti detrimento, & Pontificiorum etiam iudicum. Nam plures quàm quindecim vici è territorio Complutenſi, municipali libertate fruuntur. Hiſce difficultatibus occupatus Siliceus, non ſine aſiduis irarum cauſis, quæ quotidie in tanta rerum inuidioſarum turba, homini aliò qui irritabili, neceſſariò paſſim occurrebant, calculo pariter & vrinę ardore octogenarium ſenem atrociter affligentibus, fatiſ concedere coactus fuit. Bartholomeus Miranda Dominicanus ordinis ſodalis, Siliceo ſucceſſit, in cuius Pontificatu Academia competitore carēs, quieta pace per hos annos fruitur: nouis que ſubinde ſtudiorum profectibus exultat. Hęc ſunt Philippe rex catholice, quę de rebus per Fr. Xim. Ciſneriũ geſtis ſcribi curauimus, in Hiſpanię, vel potiùs in totius orbis gratiã. Sub auguſtiſſimo verò tuę maięſtatis nomine in publicũ prodire voluimus, vt auſpicaciùs & tutiùs inter varias orbis nationes verſarẽtur. Simulq; fieret, vt nõnulli magni viri quibus ingẽtia ſunt patrimonia, ad Ximenij emulationẽ excitaretur. Nã vt nouas vrbes cõdere, & pilis molibusq; in mare iactis, neceſſarios nauigãtib; port^o moliri, & magnorũ fluminũ curſus mutare ne frugib^o noceant, aut arua agricolis neceſſaria occupẽt, aut quò irrigationi ſint aptiora, regum ſunt potẽtiſſimorũ opera: ſic ad opulẽtos præſules, & regulos magnanimos pertinet, Academiã iuuetuti erudiẽdę, & eðes ſacras virginibus alẽdis, & hoſpitiã mēdicis & valetudinarijs hominibus recipiendis

FRANCISCI XIMENII. LIB. VIII.

dis construere. Quoniam sic noster Ximenius omnes Archiepiscopos & regulos, quotquot illum præcesserunt, aut ad nostram usque ætatem floruerunt, operum magnificentia & amplitudine superavit, ut æmuli quoque, si qui fortè tantarum laudum exorientur, longo interuallo sint nostræ Academiae conditorum secuturi.

COMPLVTI,

Apud Andream de Angulo. Anno

1569.

